

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124323996
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6124323996.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci žalobcu : Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený : Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej : A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. X, E. F., o zaplatenie sumy 18.044 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 16Csp/129/2024-125 zo dňa 24. marca 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III a IV potvrdzuje.

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom konanie v časti o zaplatenie sumy 773,60 eura zastavil, II. výrokom v zastavujúcej časti žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením, III. výrokom žalobu vo zvyšnej časti v celom rozsahu zamietol a IV. výrokom žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 255, ods. 1, § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 53 ods. 9, § 497, § 499, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „ZoSÚ“), ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že konania v časti o zaplatenie sumy 773,60 euro je potrebné pre späťvzatie žaloby zastaviť a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník, uzavreli dňa 04.04.2023 zmluvu o spotrebiteľskom úvere – účelový úver a revolvingový úver č. 1304005374 (č. I. 9 a nasl. spisu). Žalobca sa v zmluve zaviazal, že poskytne žalovanej účelový úver vo výške 18.887 eur, ktorý sa mu žalovaná zaviazala vrátiť v 96-tich mesačných splátkach vo výške 314,52 eura, splatných vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci, s dátumom prvej splátky 24.05.2023. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola dohodnutá vo výške 30 193,92 eura, pri ročnej úrokovej sadzbe 12,80 % a RPMN 13,6 %. Úver bol účelový – časť slúžila k úhrade záväzkov. Žalovaná v zmluve osobitne podpísala prevzatie úverových podmienok. Súd prvej inštancie najskôr uviedol, že žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu čiastočne späť skôr ako sa začalo predbežné prejednanie sporu

podľa § 168 alebo pojednávanie a súhlas žalovanej so späťvzatím návrhu nebol potrebný. Súd prvej inštancie akceptoval čiastočné späťvzatie žaloby a konanie v časti o zaplatenie sumy 773,60 eura zastavil. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z posúdenia schopnosti splácať spotrebiteľský úver (č. I. 18) vyplývalo zisťovanie rodinného stavu žalovanej (vydatá), druh bývania (podnájom), počtu detí (1). Žalobca zisťoval výšku mesačného príjmu žalovanej (925 eur), výšku príjmu partnera (750 eur), splátky iným spoločnostiam uvedené v žiadosti (0). Žalobca nahliadol do viacerých registrov NRKI, CEE, MVSR, Sociálnej poisťovne. Z výpisu čerpania splátok a úhrad (č. I. 25) bolo súdu zrejmé, že žalovaná vykonala úhrady na úver vo výške 2056,40 eura.

2.1. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že na základe výzvy na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 22.01.2024 žalobca upozornil žalovanú, že je v omeškaní so sumou 996,08 eura, pričom v prípade, že nezaplatí sumu ani do 15 dní od doručenia výzvy, bude požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru. Výzva bola doručená žalovanej dňa 26.01.2024 (č. I. 53 spisu). Na základe výzvy na splatenie celého úveru zo dňa 28.02.2024, žalobca zosplatnil úver a vyzval žalovanú na splatenie celého úveru čerpaného na základe predmetnej zmluvy do 15 dní od spísania výzvy. Predmetná písomnosť bola doručená žalovanej dňa 04.03.2024 (č. I. 55). Z odpovede Národnej banky Slovenska zo dňa 09.12.2024 vyplýva, že výška hodnoty RPMN predmetného úveru je 13,60 %.

2.2. V danej veci súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 04.04.2023 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a aj to, že veriteľ pri uzatváraní a plnení z tejto zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti teda ako dodávateľ a žalovaná, ktorá je fyzickou osobou tak nekonala a teda bola spotrebiteľom a preto uvedenú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 OZ. Keďže poskytovanie úverov bolo predmetom obchodnej činnosti žalobcu – veriteľa, preto veriteľ a dlžník, čiže žalovaná uzavreli zmluvu o úvere podľa § 497 OZ, ktorá je tak, ako bolo uvedené vyššie zároveň zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 OZ. V konaní ďalej nebolo sporné, že predmetný úver je spotrebiteľským úverom, na ktorý sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Žalovaná nespochybnila, že jej bol na základe vyššie označenej spotrebiteľskej zmluvy poskytnutý úver vo výške 18 887 eur, ktorý riadne a včas nesplácala. Revolvingový úver, ktorý bol predmetom zmluvy, však nebol predmetom konania, pretože zmluva nie je v tejto časti ani podpísaná, strany ani netvrdili, žeby si žalovaná čerpala revolvingový úver.

2.3. Súd prvej inštancie skúmal splnenie podmienok potrebných na zosplatenie úveru, pretože žalobca skutkovo odvodzoval svoj nárok od vyhlásenia okamžitej splatnosti pred termínom konečnej splatnosti úveru. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré vytvárajú už ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, vid' napr. sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024 a ustálil, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný právny úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Podľa záveru súdu prvej inštancie v predmetnej veci nebola v upozornení podľa § 53 ods. 9 OZ, ani v zosplatnení špecifikovaná splátka, s ktorou bola žalovaná v omeškaní a preto považoval zosplatenie úveru za neplatné.

2.4. V závere súd prvej inštancie skúmal, či je možné žalobcovi priznať v čase rozhodnutia splatné, avšak neuhradené splátky zo strany žalovanej. Súd v tejto časti poukázal na aktuálnu judikatúru, podľa ktorej, nie je možné priznať veriteľovi (žalobcovi) ani splátky, ktoré sú v čase vyhlásenia rozhodnutia ešte neuhradené, avšak splatné. Žalobca odvodzoval svoj žalobný nárok od platného predčasného zosplatenia úveru, čo však súd vyhodnotil z dôvodu absencie špecifikácie splátky s ktorou bola žalovaná v omeškaní, či už v upozornení alebo v listine o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ako neplatný právny úkon. Aktuálna judikatúra však reaguje aj na takéto právne posúdenie, pretože aj v prípade neplatného zosplatenia úveru, súd nemôže priznať žalobcovi (respektíve veriteľovi) ani splatné splátky v čase rozhodnutia súdu. Nemožnosť priznania jednotlivých splátok, ktoré sa stali splatnými pre ich nezaplatenie v lehote splatnosti, odporuje zásade „ne upltra petitum“, nakoľko žaloba žalobcu bola skutkovo odvodená od tvrdenia o splatnosti celého úveru. Viazanosť súdu žalobným návrhom (§ 216 CSP), t. j. nemožnosť súdu prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, resp. nesmieť ísť nad rámec petitu tzv. zásada „ne ultra petitum“, sa vzťahuje k žalobnému návrhu (petitu) a nie k spôsobu vykonávania dokazovania, resp. k otázke, aké dôkazy je súd v konaní oprávnený vykonať alebo nevykonať. Súd pre úplnosť skúmal, či žalovaná v závere svojho odporu nepodala proti žalobcovi

vzájomnú žalobu. Keďže súd nevyhodnotil predmetné podanie – odpor žalovanej, (určenie, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, pretože prišlo k hrubému porušeniu povinností podľa § 7 ods. 1 a žiadajúc zamietnutie zvyšku žaloby) ako podanie vzájomnej žaloby, o takomto nároku ani formálne nerozhodoval. Žalovaná okrem toho, že popierala žalobcov nárok, v priebehu konania nepodala procesne predpísaným spôsobom vzájomnú žalobu podľa § 147 ods. 2 CSP, keďže táto by musela spĺňať náležitosti žaloby (§ 132 a nasl. v nadväznosti na § 147 ods. 3 CSP). Súd prvej inštancie jej podanie vyhodnocoval v celom kontexte ako formu procesnej obrany. Pretože súd žalobu zamietol v celom rozsahu, z dôvodu hospodárnosti sa detailne nezaoberal ďalšími námietkami žalovanej, ktoré mali smerovať k tomu, aby súd posudzoval predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie tak učinil z dôvodu, že v konaní konštatoval neplatné zosplatenie úveru, a v dôsledku toho nemohol priznať žalobcovi žiadne plnenie a to ani na inom skutkovom základe.

2.5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sa podrobne nezaoberal výškou odplaty, ktorá bola inak uvedená v zmluve správne a v súlade s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka (zhodne výpočtom RPMN zo strany Národnej banky Slovenska). Konštatoval, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť v zmysle § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne, teda dojednaná odplata by bola neplatná len vtedy, ak by bola vyššia ako 20,04 % teda by predstavovala dvojnásobok priemernej odplaty (10,02 %), pričom v zmluve bola uvedená vo výške 13,6 %. Zistil, že výška odplaty od 5 do 10 rokov (súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrťrok 2022 zverejnené na stránkach Ministerstva financií Slovenskej republiky), doložená do konania aj žalobcom, predstavovala 10,02 %. Rovnako sa nezaoberal ani dôvodmi neskúmania bonity zo strany žalobcu (ktorý inak preukázal riadne skúmanie bonity žalovanej, čo však nebol povinný s poukazom na § 7 ods. 24 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch), rozporom úroku s dobrými mravmi. Podmienky uzatvárania spotrebiteľských zmlúv a ich súlad so zákonom sú vnútroštátne súdy povinné skúmať ex offico. Uviedol tiež, že v konaní nezistil, že by predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky. Predmetná zmluva podľa názoru súdu prvej inštancie obsahovala všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Súd sa navyše ani nezaoberal námietkami žalovanej, ktorá namietala v priebehu konania postup žalobcu, ktorý mal právo využiť zosplatenie úveru do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (15.02.2024). Pretože v právnych úkonoch podľa § 53 ods. 9 s poukazom na § 565 OZ absentuje uvedenie splátky s ktorou bola žalovaná v omeškaní, ktorá skutočnosť podľa judikatúry spôsobuje neplatnosť zosplatenia úveru, nie je možné presnejšie vyjadriť sa, či bol dodržaný zákonom stanovený postup, t. j. či prišlo k uplatneniu práva podľa § 565 do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Napokon konštatoval plný úspech žalovanej (zamietnutie žaloby v celom rozsahu), zatiaľ čo žalobca nedosiahol žiaden materiálne merateľný úspech, súd priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP súd v prejednávanej spore nevzhliadol, tieto netvrdili ani strany sporu a zároveň určil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením. Zároveň súd pri rozhodovaní o trovách konania použil princíp separácie trov konania, ktorú povinnosť judikoval aj Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 25Co/56/2022-509 zo dňa 10.08.2022, a rozhodol dvoma výrokmi o nároku na náhradu trov konania a to v zastavujúcej časti a vo zvyšnej časti žaloby, nakoľko podľa názoru súdu je potrebné odlišovať zásadu za procesné zavinenia na zastavení konania a zásadu procesného úspechu, pretože obe zásady sú postavené na rôznych skutočnostiach, ktoré je potrebné zohľadniť, ergo v prípade procesného zavinenia z dôvodu späťvzatia žaloby (i čiastočného), neprichádza k posudzovaniu dôvodnosti hmotnoprávneho nároku, zatiaľ čo úspech v merite veci je materiálnym vyjadrením úspechu v hmotnoprávnej časti nároku.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov III. a IV. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. V odvolaní uviedol, že konajúci súd vo svojom rozsudku dospel k záveru, že výzvy žalobcu podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ nespĺňajú náležitosti kvalifikovanej výzvy, nakoľko ani jedna z nich neobsahuje špecifikáciu splátky, s ktorou bol žalovaný v omeškaní so splácaním úveru. Podľa konajúceho súdu tak neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predmetného úveru, a preto súd žalobu bez ďalšieho v celom rozsahu zamietol. Žalobca zdôraznil, že s uvedeným záverom súdu nesúhlasí, nakoľko je toho názoru, že list zo dňa 22.1.2024 označený ako „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ ako aj list zo dňa 28.2.2024 označený ako „Výzva k splateniu celého úveru“, obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom a nemôže tak ísť o neplatný právny úkon. Žalobcovi nie je zrejme na základe akého právneho

ustanovenia alebo výkladu súd požaduje od žalobcu, aby vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ uvádzal nad rámec zákona dodatočnú náležitosť, a to konkrétnu nezaplatenú splátku, pre ktorú má veriteľ v úmysle vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Takáto obsahová náležitosť listín nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, preto ju ani nie je možné spravodlivo od žalobcu vyžadovať. Žalobca svojím postupom neporušil žiadne zákonné ustanovenie a preto nemôže byť zo strany súdu sankcionovaný pri domáhaní sa svojho práva na zaplatenie dlžnej sumy.

3.1. Žalobca zdôraznil, že zo znenia § 565 OZ v spojení s § 53ods. 9 OZ (v znení účinnom ku dňu ku dňu zosplatnenia) nevyplýva povinnosť identifikovať splátku, pre nezaplatenie ktorej je vyhlasovaná predčasná splatnosť. Podmienkou zosplatnenia je len omeškanie so zaplatením splátky viac ako tri mesiace za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z obsahu právneho úkonu vyplýva, že žalovaný bol upozornený na možnosť žiadať zaplatenie celej pohľadávky z úveru, a teda boli splnené náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ a opakovane zdôraznil, že neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by mu ukladalo povinnosť zahrnúť do výzvy aj identifikáciu splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní. Následne poukázal na komentár k ustanoveniu § 53 OZ, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoCsp/18/2023-228 zo dňa 08.05.2023, či rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19CoCsp/13/2022 zo dňa 28.09.2022, z ktorých vyplýva záver, že ustanovenia OZ nestanovili ako podmienku platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu podmienku uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu a že žiaden všeobecne záväzný právny predpis neustanovuje takéto osobitné náležitosti uvedených právnych úkonov. Na základe uvedeného je preto žalobca toho názoru, že súd nesprávne posúdil platnosť týchto úkonov. Taktiež poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 640/2014 v zmysle ktorého, „Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“

3.2. V závere poukázal na čl. 2 CSP, ktorý medzi svoje základné princípy, na ktorých je civilný proces založený, zakotvuje princíp právnej istoty. Zdôraznil, že nemôže dokladovať stovky rozhodnutí okresných súdov, v ktorých súdy podobnú náležitosť nevyžadovali. Súdy by mali vo svojej rozhodovacej praxi postupovať tak, aby každý mohol legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Súd v napádanom rozhodnutí vyčíta žalobcovi absenciu obsahovej náležitosti, ale nedokáže pri tom svoje rozhodnutie oprieť o žiadne ustanovenie, ktoré by takú povinnosť predpisovalo a preto odvolaciemu súdu navrhol, aby zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku sumu 18 044 eur s príslušenstvom a nahradil trovy konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne vyjadrila a uviedla, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu v podanom odvolaní a plne sa stotožňuje s okresným súdom, ktorý vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právnej posúdil, pričom je rozhodnutie súdu prvej inštancie dostatočné, racionálne a presvedčivo odôvodnené. Dôvodila, že vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca požadoval uhradiť celý, teda zosplatnený dlh, preskúmanie či k zosplatneniu dlhu došlo v súlade so zákonom je imanentnou súčasťou súdneho konania. Žalovaná je toho názoru, že súd vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, a to z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre platné zosplatnenie pohľadávky. Uviedla, že okresný súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie aj s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023, podľa ktorého, v prípade ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ust. § 565OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh. Je zrejmé, že označenie presnej, konkrétnej splátky, pre ktorú sa dlh zosplatňuje, je nevyhnutné okrem iného i z hľadiska počítania premlčacej doby. Taktiež žalovaná upriamila pozornosť aj na rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/17/2024 zo dňa 19.12.2024, Krajského súdu Žilina sp. zn. 11CoCsp/32/2024 zo dňa 18.12.2024 a závery NS SR vyjadrených v neskoršom uznesení sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, ktoré vyjadrovali rovnaký právny názor, ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie. V závere uviedla, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo v posudzovanej veci neunesenie dôkazného bremena žalobcu na preukázanie uskutočnenia platnej výzvy žalobcu adresovanej žalovanej na zaplatenie dlhu s upozornením o možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a následne

i platného úkonu zosplatnenia úveru. Obe tieto okolnosti viedli okresný súd k náležitému záveru o nepreukázaní splnenia podmienok podľa § 565 a § 53 ods. 9 OZ. Preto vzhľadom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 16Csp/129/2024-125 zo dňa 24.03.2025 potvrdil ako vecne správny.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovanej písomne uviedol, že ku všetkým skutočnostiam uvádzaných vo vyjadrení sa už vyjadril v prechádzajúcich podaniach a preto na nich zotrváva.

6. Žalovaná v písomnej duplike uviedla, že predchádzajúce vyjadrenie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutkové ani právne tvrdenia a preto nie je potrebné zaujať nové stanovisko.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku, pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 04.04.2023 zmluvu o spotrebiteľskom úvere – účelový úver a revolvingový úver č. 1304005374, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej úver vo výške 18 887 eur, ktorý mala splácať 96-timi mesačnými splátkami v sume 314,52 eura. Žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu na Okresný súd Banská Bystrica, ktorý dňa 29. júla 2024 sp. zn. 22UP/11178/2024 platobný rozkaz vydal (č. l. 34 spisu). Po podanom odpore zo strany žalovanej (č. l. 40 spisu), bola vec v zmysle § 10 ods. 3, resp. § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z o upomínanom konaní, postúpená príslušnému súdu na jej prejednanie. Súd prvej inštancie následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

10. Z obsahu spisu odvolací súd ďalej zistil, že dňa 22.01.2024 žalobca zaslal žalovanej listinu, označenú ako „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ (č. l. 52 spisu), v ktorej žalobca žalovanú vyzval na úhradu dlžnej sumy v čiastke 996,08 eura. Uvedenú výzvu si žalovaná prevzala dňa 26.01.2024, o čom svedčí výpis z ePotvrdenky na č. l. 53 spisu. Následne podaním zo dňa 28.02.2024, zaslal žalobca žalovanej v poradí druhú listinu, označenú ako „Výzva k splateniu celého úveru“, v ktorej žalobca žalovanej oznámil zosplatnenie a uhradenie celej čiastky úveru vo výške 19 048,11 eura. Uvedená listina bola žalovanej doručená dňa 04.03.2024.

11. Vzhľadom k tomu, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, na účinné zosplatnenie úveru (§ 565 OZ) je potrebné dodržať postup podľa § 53 ods. 9 OZ, t.j. ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ, pretože nepredložil súdu doručenie výzvy žalovanej, z ktorej by bolo zrejmé, že žiada o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky a v ktorej by súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie si tohto práva. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v žalobe ani v oznámení o zosplatnení dlhu zo dňa 28.02.2024 žalobca nekonkretizoval, pre ktorú nezaplatenú splátku využil právo podľa § 565 OZ. Z uvedeného dôvodu odvolací súd prijal záver, že žalobca zosplatnil úver v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ, takýto úkon je neplatný a preto nenastali účinky zosplatnenia úveru. V tejto súvislosti odvolací súd ďalej uvádza, že právnická osoba poskytujúca úvery, v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Tento postup je však prípustné realizovať len v prípade aplikácie určitej výzvy, ktorou sa mimoriadne zosplatnenie úveru má vyhlásiť. V danej veci však žalobca nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom, pre absentovanie náležitostí výzvy, a to presným určením splátky, pre ktorú bola žalobkyňa v omeškaní. Uvedený záver o tom, že ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, je pre veriteľa nevyhnutné, aby pre platný úkon zosplatnenia, už v tejto výzve presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh, je ustálený aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR napr. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024.

12. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024).

13. K odvolacím argumentom žalobcu, v ktorých poukazuje na odlišné stanoviská okresných a krajských súdov v obdobných prípadoch, s dôrazom na dodržiavanie čl. 2 CSP t. j. dodržiavanie princípu právnej istoty odvolací súd uvádza, že nie je viazaný právnymi závermi iných krajských a okresných súdov. Súdna judikatúra reflektuje na zmeny v zákonoch, ktoré sú následne premietnuté v súdnych rozhodnutiach a nie je možné konštantne sa pridržiavať určitého právneho názoru iného súdu, kedy v súčasnosti sú mnohé právne otázky ustálené najvyššími právnymi autoritami, ako to je v tomto prípade.

14. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav vecí a vyvodil z neho i správny právny záver, ktorý zodpovedá najnovšej judikatúre Najvyššieho súdu SR, preto považoval odvolanie žalobcu za neopodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III a IV ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).